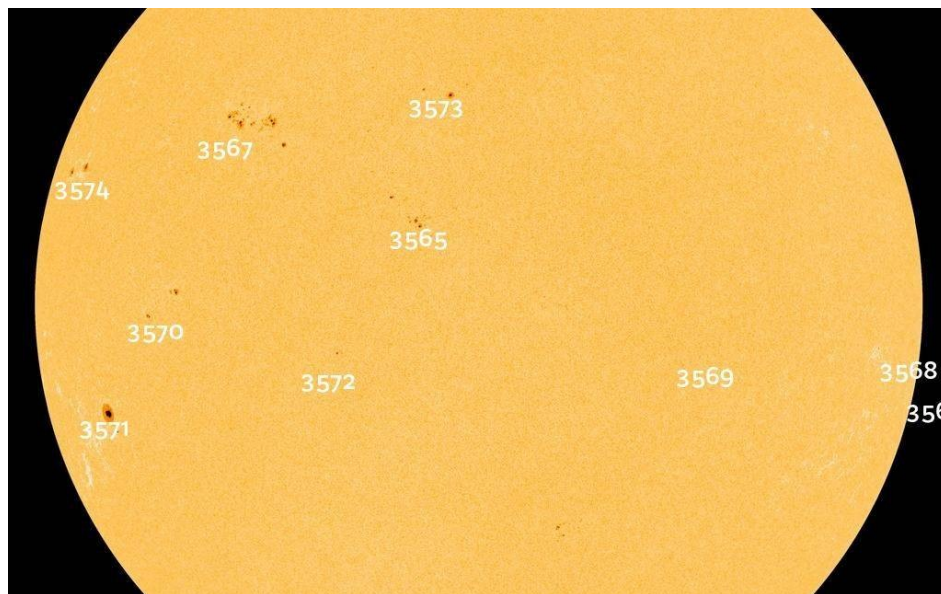

A napfolttevékenység

A klímavédelem és klímapolitika kapcsán sok vita folyik arról, hogy mivel is magyarázható a klíma folytonos változása. A klímatudományok sok természeti folyamat megfigyelésével és vizsgálatával foglalkoznak, hiszen a földi klíma kialakulását nagyszámú természeti folyamat alakítja, amelyek akár egymással is hatáskapcsolatban, sok esetben ok-okozati kapcsolatban állnak. Ha valaki akárcsak kicsit elmélyed e tudományterületek eredményeinek tanulmányozásában, akkor rövid időn belül eljuthat arra az egyértelmű következtetéshez, hogy az antropogén szén-dioxid kibocsátás semmiképpen sem okozhatja a klímaváltozást, a befolyása oly csekély, hogy nem is érdemes vele foglalkozni. Ezért a jelenlegi fősodratú klímavédelmi politika alaptézise abszurd és nevetséges. Következésképpen a klímavédelem tévúton jár, de e helyen nem ezzel kívánunk foglalkozni, hanem az említett sokféle természeti folyamatok egyikével. **Cap Allon**, cikkében a napfolttevékenység izgalmas témakörével kapcsolatban összefoglalja a legfontosabb tudnivalókat. A cikk címe:

A bizonyítékok a Grand Solar Minimum visszatérésére utalnak

Postázta: [Chris Frey](#) | 2024. február 7. | [Klíma](#) | [0](#)

Kép: Napfoltok. Spaceweather.com az EIKE-n keresztül

Cap Allon

A múlt a mi kristálygömbünk.

Az alacsony naptevékenység, különösen a felhőkre és a sugárzásra gyakorolt hatása, megzavarja az időjárási mintákat az egész bolygón. És bár a várható lehűlés általános téma, mégis a szélsőséges hőség időszakai várhatók, csakúgy, mint az árvizek és az aszályok növekedése.

Ellentétben a globálisan elfogadott fősodratú felmelegedés-elmélettel, - amely "megkérdőjelezhetetlen bizonyosságokat" állít - a Nagy Napminimumot (GSM - a napfolt-tevékenységben bekövetkező tartós csökkenést) rengeteg olyan bizonyíték támasztja alá, amely viszont nem felel meg a mai klíma-félelemkeltésnek. A napfolt-tevékenységgel összefüggésben ma már gazdag történelmi ismeretek és proxy adatok állnak rendelkezésre, ami alapján kijelenthető, hogy ha valóban kialakulóban van egy GSM, akkor az a visszatérő mintázatoknak fog megfelelni.

Indiáról vannak olyan adatok, amelyek arra utalnak, hogy az ország, sőt az egész dél-ázsiai régió lehül és „kiszárad” a Nagy Napminimum idején. A napsütés gyengülésével az aszályok általánossá válnak, ami termés kieséshez és éhínséghez vezet.

Az Amerikai Geofizikai Unió által közzétett, a „Kis jégkorszak a Mogul Indiában: a szoláris minimumhoz szárazságok kötődnek?” című [tanulmány](#) szerint:

*„Az Arab-tenger északkeleti részétől csaknem 1200 évre visszanyúló üledékmagban a felszíni biológiai termelékenység részletes elemzésével kapott monszun variabilitási görbékkel való összehasonlítás azt mutatta, hogy a **naptevékenység változékonysága összefüggésben áll a csapadék intenzitásának csökkenésével az Indiai-óceáni monszun idején a kis jégkorszakban. Különösen a csapadék intenzitása csökkent jelentősen.**”*

A tanulmány tartalmazza az ezt szemléltető **1. ábrát** (lent) – a teljes napsugárzási variabilitás (TSI) (bal oldali panel) és a szerves szén (Corg) tartalom görbéinek (jobb panel) összehasonlítását.

"A Corg a felszíni termelékenység mutatója" - folytatja a tanulmány -, ezért használható a monszun csapadékontenzitás indexeként.

"Az 1662-1665 közötti akut éhínség... jól illeszkedik mind a TSI, mind a szerves szén alacsony értékéhez, amelyet a Maunder-minimum okozott."

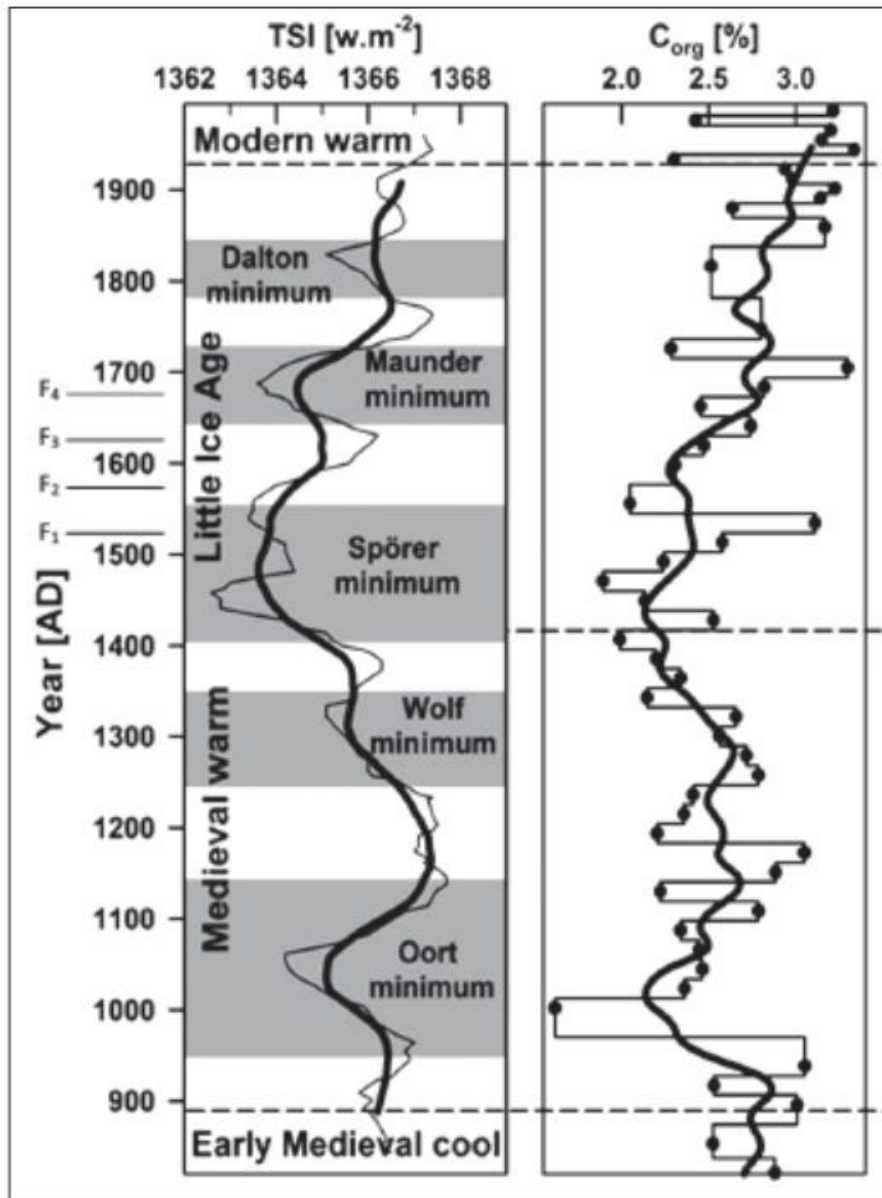
Az elemzés a következő következtetéseket vonja le:

„Egyértelmű az összefüggés egyrészt a Spörer- és Maunder-minimumok, másrészt az indiai szubkontinens súlyos, hosszan tartó aszályai között.”

Ma, miközben Indiában tagadhatatlan lehülés tapasztalható (lásd az [IITM tanulmányt](#) , amely azt mutatja, hogy a "hideghullámok" az elmúlt évtizedekben megnövekedtek), 1901 óta az egyik legszárazabb januári hónapot éljük meg.

Januárban mindössze 7,2 mm csapadék hullott az országban, ami jóval a normál alatt van, és összhangban van a más rekordalacsony éveivel, mint például a 2007 (23. szoláris ciklus), a 2018 (24. szoláris ciklus), vagy akár az 1946 (17. szoláris ciklus) évivel.

Északnyugat-Indiában „riasztóan alacsony, 3,1 mm-es csapadék hullott, ami 1901 óta a második legalacsonyabb” – írja az [indiatoday.in](#) .

1. ábra. A teljes napsugárzás intenzitásának (TSI, W/m^2) és a szerves széntartalom (%) alakulása az évszázadok során

Visszatérve a fent említett tanulmányra, az elemzés a következő, Európát érintő apróságot is tartalmazza:

„Érdekes az európai királyi udvarok és a vidéki élet, valamint a Mogul Birodalom (India) történelmi összehasonlítása is ugyanebben az időszakban. A „Napkirály”, a francia XIV. Lajos uralkodása átfedésben volt a Maunder-minimum éveivel. Míg a Napkirály bővítette a versailles-i palota gazdagságát, az egyszerű emberek, akik viszont a naptól függtek, a jó termésükért aggódtak, és nehéz időket éltek át. Az élelmiszerhiány sok nehézséget és szenvedést hozott az embereknek.”

Európában maradva: a Földközi-tenger medencéje egy másik jól dokumentált régió, ahol a GSM-ek alatt egyre nagyobbak az aszályok.

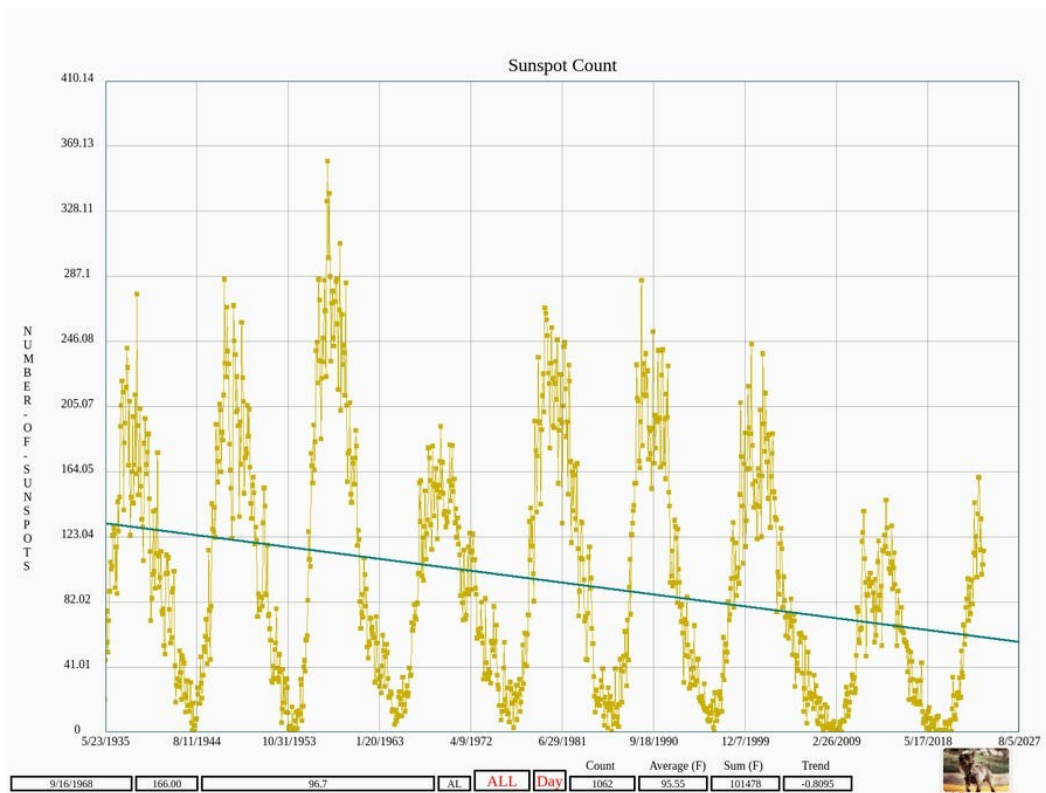
Josep [Barriendos](#) et al. (2023. december):

"... a Dalton-minimum [1790-1830] alatt gyakoribbak és súlyosabbak voltak az aszályos epizódok, mint a tizenkilencedik század második felében. Ráadásul a huszadik század folyamán kevés hasonló súlyosságú aszályos epizód volt. [Az elmúlt két évtizedben azonban a súlyos aszályok hasonló mintázatát figyelték meg, hasonlóan a Dalton-szolárminimum idején tapasztaltakhoz (különösen 1812 és 1825 között)].

Dél-Ázsiában és a [Földközi-tengeren](#) visszatér az aszály, ahogy az a GSM kezdeteikkor mindig várható. - a ford.]

[A spanyolországi vízhiányról szóló [jelenlegi jelentés](#) is ehhez illeszkedik.- a ford.]

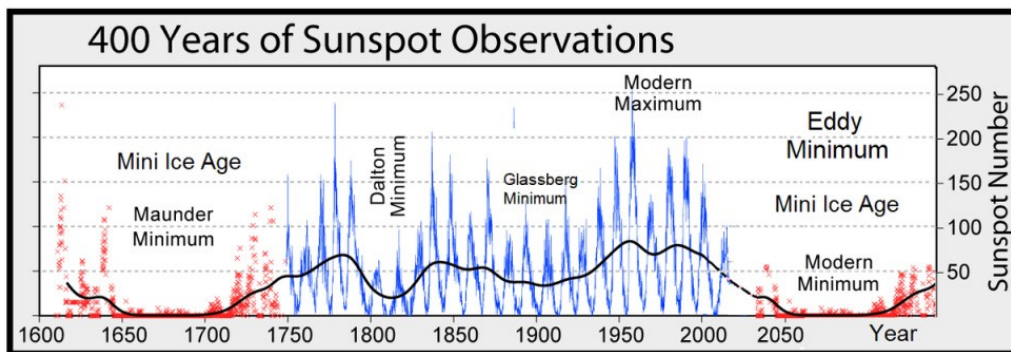
Klímariogató társaink! Mindez korábban is megtörtént, és a bizonyítékok bizony a Napra mutatnak. Nem csoda, hogy az igazi klímakutatók érdeklődését a naptól érkező energia, és annak változásai keltették fel már a korai időktől kezdve. Vajon mi az oka és milyen következményekkel jár itt a földünkön? A **2. ábra** a napfoltok éves számának ciklikus és intenzitásában változó alakulását szemlélteti. Ez egy olyan izgalmas megfigyelés, ill. tényszerű adatrögzítésen nyugvó ábra, amely szükségszerűen arra készíti a tudósokat, hogy keressék az ok-okozati kapcsolatban álló következményi változásokat.

2. ábra. A napfolttevékenység utolsó nyolc ciklusa [SILSO/Tony Heller]

De nem állítják soha, hogy ennek vagy annak mi lesz a következménye, hanem azt állítják, hogy milyen valószínűséggel következhet be valamely változás vagy esemény. Így kell helyesen értelmezni a fenti megfigyeléseket.

Egy ideje nem ismertetem a következő grafikát, most mégis újra megteszem. A **3. ábra** a napfolttevékenység utóbbi 400 évi alakulását szemlélteti.

2. ábra. A napfolttevékenység 400 évének bemutatása a jellemző időszakok feltüntetésével

Amiért rendkívül izgalmas ez az ábra: a napfolttevékenység történelmének tudományos tanulmányozása, elemzése alapján elég nagy valószínűsége van annak, hogy a következő fél évszázadban a Maunder minimumhoz hasonló GSM következhet be, ami azt jelenti, hogy egy újabb kis jégkorszakra számíthatunk.

Nem kellene inkább erre felkészülnünk? Mert akkor nagyon sok szénre, olajra és gázra lesz szükségünk, még az élelmiszertermelésünkhöz is.

Link: https://electroverse.substack.com/p/cyprus-is-white-alaskas-pandemic?utm_campaign=email-post&r=32010n&utm_source=substack&utm_medium=email

Christian Freuer fordította az EIKE számára

* * *

Szánunkra, energetikusoknak ez a cikk ismét egy kis kirándulás volt. Kijózanító kirándulás. Annak ellenére, hogy ezeket az ábrákat korábbi cikkeinkben már bemutattuk, most azért válnak izgalmassá, mert a szerző által összegyűjtött megfigyelések már a napjainkba is belopakodnak, tehát érdemes rájuk odafigyelni. Miközben a klímavédők a globális felmelegedés elleni harca energiakrízishez vezetett, mégis fokozzák a tempót, noha már inkább a várható újabb kis jégkorszakra kellene felkészülni. Egyesek most indítják be, vagy tovább folytatják a napelemtáblák ezreinek a telepítését. A szerző által előjelzéseknek nevezett folyamatokat bölcsen komolyabban kellene vennünk. Ahogy, a klímavédők felkészültségét látom (lásd pl. Al Gore volt USA-alelnököt vagy Annalena Baerbock Németország zöld külügyminiszterét és a gazdasági miniszterét) még azt is el tudom képzelni, hogy a lehűlés megállítására is kitalálnak egy új klímavédelmi rendszert, ill. stratégiát. Vajon a szén-dioxid kvótákat és azok ákereskedelmét mi fogja felváltani? Vajon mi fékezheti majd a globális lehűlést, amivel riogatni és manipulálni is lehet az embereket, és legalább olyan hatékony, mint a zöld átállás, miközben annyira triviális is egyúttal, hogy a médiumok egyszerűen rükkverbe tudnak kapcsolni. Ha nem tudnánk ellene mit tenni, ha nem tudjuk megakadályozni, akkor a „lehűlési klímavédelem” minden költségét ismét az adófizetőkkel fogják meg fizettetni.

Ebben ne kételkedjünk, minden bizonnyal létrehoznák az új klímavédelmi világhálózatukat. Mégis bízhatunk abban, hogy a technika azért tovább fejlődik és még félelmetesebb nagy traktorokat fognak gyártani, a „gazdák” is felkészültebbek lesznek, akik elől végül elmenekül ez az alkalmatlan, levizsgázott és gyáva nyugateurópai globalista „elit”. Habár az előző cikkeink egyikében az atomerőműves Manfred Haferburg számonkéréséről, a felelősségre vonás szükségességéről írt. Hiszen az emberiség ellen elkövetett bűnökről van szó.

(Petz Ernő, 2024. 02. 09.)